

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **R. K.**, narozený X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X

zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha

za účasti osoby zúčastněné na řízení:

A. K., narozená X
státní příslušnice Ukrajiny
bytem X

zastoupená advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2021, č. j. OAM-53860-16/ZM-2021, ve znění usnesení žalovaného ze dne 18. 11. 2021, č. j. OAM-53860-17/ZM-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2021, č. j. OAM-53860-16/ZM-2021, ve znění usnesení žalovaného ze dne 18. 11. 2021, č. j. OAM-53860-17/ZM-2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 17 600 Kč, a to k rukám jeho zástupkyně JUDr. Ireny Strakové, advokátky.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 6. 12. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť nesplňuje podmínku trestní zachovalosti.

Obsah podání účastníků

2. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, čímž porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „správní řád“). Žalovaný se dostatečně nezabýval jeho situací a bez dalšího žádost zamítl. Žalobce v České republice pobývá více než dva roky a stal se klíčovým vývojářem ve společnosti Aveo Engineering Group s.r.o., sídlem č. p. 202, Drásov (dále jen „zaměstnavatel“), kde pracuje na pozici elektrotechnik v oboru leteckého osvětlení (žalovaný chybně uvedl, že žalobce je mechanik a opravář elektronických přístrojů). V případě neprodloužení zaměstnanecké karty bude zaměstnavatel nucen ukončit klíčové projekty a utrpí jeho dobré jméno. Do České republiky za účelem společného soužití rodiny následně přicestovala žalobcova manželka (osoba zúčastněná na řízení) a nezletilá dcera A. K. (ročník X), která se po nástupu do základní školy sžila s novým prostředím, naučila se poměrně rychle český jazyk a je jednou z nejlepších žákyň ve třídě. Nucený návrat zpět do domovského státu způsobí závažnou újmu žalobci a celé jeho rodině, neboť veškeré snahy napřímili k životu v České republice. K trestnímu stíhání žalobce uvádí, že se jednalo o nehodu s cyklistou, který byl při nehodě zraněn. Žalobce nebyl pod vlivem alkoholu ani jiných omamných látek a poškozenému ihned poskytl první pomoc a přivolal záchrannou službu a policii. Svého pochybení velmi lituje. Dne 3. 12. 2021 požádal Okresní soud v Příbrami o prominutí části trestu a vydání potvrzení, že se osvědčil. Podle žalobce se žalovaný dostatečně nezabýval objektivní nebezpečností činu pro společnost. Žalobce byl již za své jednání pravomocně odsouzen a trest vyhoštění mu uložen nebyl. Zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty však má obdobné dopady jako trest vyhoštění. Uvádí, že jeho právo na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen

„Úmluva“), by mělo být bráno v úvahu i v případě neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, které má obdobný následek jako vyhoštění. Žalovaný nepostupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva a nezohlednil kritéria pro posouzení zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života.

3. Žalobcova manželka jako osoba zúčastněná na řízení uvádí (ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě), že pobývá na území společně s žalobcem a jejich nezletilou dcerou na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vydaného dne 9. 6. 2021 s platností do 8. 6. 2022. Od 18. 11. 2021 nastoupila na pozici učitelky hry na klavír do mateřské a základní školy A. S. S. – mateřská a základní škola, s.r.o., a od 1. 12. 2021 do Z. u. š. A. D. Nezletilá dcera nastoupila v červnu 2021 do X. ročníku Z. š. P., kde nyní navštěvuje X. třídu. Nucené vycestování by s ohledem na celkové přípravy a opuštění veškerého zázemí na Ukrajině mělo dalekosáhlé dopady do života celé rodiny. Především vyjadřuje obavu o nezletilou dceru, která veškeré své dosavadní jistoty, včetně spolužáků a kamarádů zanechala na Ukrajině a ihned po příjezdu se snažila o zařazení mezi své vrstevníky. Bylo to pro ni velmi stresující, jednak s ohledem na český jazyk a také obavu o přijetí do nového kolektivu. Dcera navštívila pedagogicko-psychologickou poradnu k posouzení jejího stavu, což je doloženo zprávou ze dne 10. 11. 2021. Integrace do českého prostředí proběhla velmi dobře. V případě návratu se rodiče obávají o následný zdravý psychosociální vývoj a následky, které by tato skutečnost mohla mít na dceru do budoucna.
4. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a uvádí, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, jelikož mu odsouzení dosud nebylo zahlazeno. K namítané nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí žalovaný uvádí, že se jí již dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí a došel k závěru, že nepůjde o zásah s takovou intenzitou, aby tato skutečnost odůvodnila prodloužení zaměstnanecké karty. Žalobce s rodinou pobývá na území jen krátce a nebyly uvedeny žádné důvody, které by jim bránily integrovat se zpět do společnosti v zemi původu. Namítá, že uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou nepřiléhavé, jelikož dopad rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty je podstatně mírnější než dopady správního vyhoštění, které pro cizince znamená zákaz vstupu na území České republiky i dalších členských států Evropské unie. Ačkoliv tedy neprodloužení zaměstnanecké karty bude znamenat pro žalobce nutnost vycestování z území, nezakazuje mu další vstup na území a ani případné podání opětovné žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
5. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvádí, že postup žalovaného, který udělil manželce a dceři povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území v době, kdy již byl trestní příkaz v právní moci a žalobce vykonával uložený trest, vyvolal v žalobci dobrou víru, že jeho pravomocné odsouzení za nedbalostní trestný čin nebude bránit dalšímu prodloužení jeho zaměstnanecké karty. Nadto povolení k dlouhodobému pobytu manželky a dcery žalobce byla udělena s platností od 9. 6. 2021 do 8. 6. 2022, tedy na delší dobu než byla stanovena dosavadní platnost žalobcovy zaměstnanecké karty (do 30. 8. 2021).

6. Ústní jednání se konalo dne 22. 2. 2022 v nepřítomnosti žalovaného dle § 49 odst. 3 s. ř. s., neboť žalovaný se z jednání omluvil a souhlasil s tím, aby věc byla projednána v jeho nepřítomnosti. Žalobce setrval na svém stanovisku a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností od 4. 11. 2019 do 30. 8. 2021. Zaměstnanecká karta mu byla vydána na pozici mechanik a opravář elektronických přístrojů pro zaměstnavatele. Dne 2. 8. 2021 žalobce požádal o prodloužení zaměstnanecké karty podle § 44a zákona o pobytu cizinců. K žádosti přiložil mj. pracovní smlouvu ve znění dodatků č. 1 a 2, uzavřenou se zaměstnavatel na dobu určitou do 30. 8. 2023. Žalovaný si v průběhu správního řízení opatřil mj. výpis z rejstříku trestů, v němž měl žalobce jeden záznam, a to odsouzení trestním příkazem ze dne 26. 2. 2021, č. j. 15 T 25/2021-79 (dále jen „trestní příkaz“), za spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), k peněžitému trestu v celkové výměře 15 000 Kč a trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 16 měsíců. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 25. 3. 2021. Peněžitý trest žalobce uhradil v plné výši dne 20. 4. 2021. Z trestního příkazu vyplývá, že žalobce spáchal přečin ublížení na zdraví z nedbalosti tím, že dne 29. 12. 2020 nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem na křižovatce při odbočování, uvedl vozidlo do smyku, vozidlo přetočil a přejel do protisměru, kde narazil do cyklisty, kterému způsobil zranění spočívající v odřeninách v obličeji, mnohočetných zhmožděninách po těle a zlomenině vřetenní kosti pravého předloktí v dolní části, čímž byl poškozený omezen v obvyklém způsobu života na dobu delší než 7 dnů. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce uvedl, že spáchaný trestný čin nebyl úmyslný, přiznal svou vinu a splnil a uhradil všechny povinnosti uložené soudem bez odvolání a během stanovené lhůty, přičemž jako důkazy předložil doklady o zaplacení peněžitého trestu, potvrzení o odevzdání řidičského průkazu a potvrzení o odškodnění poškozeného z výplaty pojistného plnění.
8. Žalovaný vydal dne 5. 11. 2021 napadené rozhodnutí, kterým žádost zamítl a dobu platnosti zaměstnanecké karty neprodloužil, neboť žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Žalovaný uvedl, že zásah do soukromého a rodinného života je přiměřený. Popsal rodinnou situaci žalobce, jehož manželka a dcera pobývají na území za účelem společného soužití rodiny. Rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty žalobce tak bude mít za následek rovněž zánik pobytových oprávnění manželky a dcery. Žalobce pobývá na území od roku 2019, tedy výrazně menší část svého života, manželka a dcera pobývají na území pouze od 9. 6. 2021. Žalovaný má proto za to, že neexistuje závažnější překážka, aby se rodina opět integrovala v prostředí domovského státu. Žalovaný rovněž podotknul, že žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý a v případě návratu na Ukrajinu není omezen při získání zaměstnání či provozování samostatně výdělečné činnosti. Žalovaný zhodnotil, že jelikož se žalobce dopustil „*natolik závažného protiprávního jednání, nelze ani výše popsany významný zásah do jeho soukromého a rodinného života považovat za nepřiměřený.*“ Žalovaný uvedl, že důkazy o zaplacení peněžitého trestu a odškodnění poškozenému a potvrzení o odevzdání řidičského oprávnění nemají vliv na

posouzení věci, jelikož záznam o shora uvedeném odsouzení je stále evidován ve výpisu z rejstříku trestů.

9. Soud provedl dokazování usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 12. 1. 2022, č. j. 15 T 25/2021-120, z něhož vyplynulo, že žalobce vykonal dne 25. 11. 2021 polovinu trestu zákazu činnosti spočívajícím v trestu zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 16 měsíců, který mu byl uložen trestním příkazem. Peněžitý trest ve výši 15 000 Kč uhradil dne 20. 4. 2021. Během výkonu trestu zákazu činnosti se žalobce nedopustil trestné činnosti a nebyl projednáván pro přestupek.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. V daném případě nelze podmiňovat přípustnost žaloby vyčerpáním řádného oprávněného prostředku [§ 5 a § 68 písm. a) s. ř. s.], jelikož podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí žalovaného vydané z důvodu uvedeného v § 56 odst. 2 písm. a) téhož zákona nabývá právní moci oznámením a nelze proti němu podat odvolání.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 s. ř. s.]. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.].
12. Další důkazy navržené žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení (vyjádření zaměstnavatele, žádost žalobce o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu a výmaz z rejstříku trestů, rozhodnutí o přijetí dcery do základní školy, zpráva školského poradenského zařízení a doporučení školského poradenského zařízení, pracovní smlouva a dohoda o provedení práce, rodný list dcery, oddací list) soud neprovedl pro nadbytečnost, jelikož všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení věci byly zjištěny ze správního spisu. Část navržených důkazů (napadené rozhodnutí, trestní příkaz) je součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí.

Posouzení žaloby

13. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, [...] je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).“
14. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který se užije na základě § 46e odst. 1 téhož zákona, ministerstvo zruší platnost pobytového oprávnění, „[j]estliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2“.
15. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí pobytové oprávnění, „[j]estliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zchovalosti (§ 174)“, a to „[z]a podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.“
16. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[z]a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.“
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh

protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

18. Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a neprovedl důkazy, které byly potřebné k jeho zjištění. Žalobce žije na území České republiky s manželkou a nezletilou dcerou, jejichž pobytová oprávnění jsou navázána na jeho pobytový status. Důsledkem napadeného rozhodnutí tedy bude i zánik pobytových oprávnění manželky a dcery, jelikož odpadne účel jejich pobytu. Lze tak předpokládat vydání výjezdního příkazu z moci úřední podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nelze sice vyloučit, že žalobce bude moci na území požádat o jiný typ pobytu. Jedná se však o značně teoretickou možnost, která nevyklučuje zákonnou povinnost posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalovaný hodnotil dopady napadeného rozhodnutí i z pohledu zásahu do soukromého a rodinného života manželky a jejich nezletilé dcery (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 Azs 36/2019-42, který aproboval závěry Městského soudu uvedené v rozsudku ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139, zejména body 40 až 48, podle kterých je nezbytné posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život i těch rodinných příslušníků, jejichž pobytové oprávnění je odvozeno od pobytu cizince, jehož pobytové oprávnění je předmětem řízení). Soud má na paměti zejména nejlepší zájmy nezletilé dcery. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, vyhlášené pod č. 104/1991 Sb. (dále jen „Úmluva o právech dítěte“), musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rodinnou situací žalobce zabýval a došel ke správnému závěru, že napadeným rozhodnutím bude zasaheno do jejich práva na soukromý a rodinný život. Nucené odcestování z území bude zásahem do soukromého a rodinného života zejména pro nezletilou dceru, která v citlivém období dospívání z důvodu stěhování zcela změnila sociální prostředí, přemístila se do jiného státu, ztratila dřívější zázemí a přátele, prochází nyní složitým obdobím budování nových vazeb a očekávaného přechodu ze základní na střední školu.
19. K námitce žalobce, že žalovaný nesprávně označil jeho pracovní pozici, soud uvádí, že z listin založených ve správním spise (zejm. pracovní smlouvy a žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty) vyplývá, že sám žalobce označoval svou pracovní pozici „mechanik a opravář elektronických přístrojů“. Nelze tudíž přičítat k tíži žalovanému, že považoval tyto údaje za správné a namítat z tohoto důvodu nedostatečně zjištěný skutkový stav. Argumentace žalobce, že je klíčovým zaměstnancem a neprodloužení jeho zaměstnanecké karty bude znamenat finanční ztrátu a poškození dobrého jména zaměstnavatele, je nepřijatelná. Jedná se o újmu třetí osoby, která není pro posouzení věci rozhodná.
20. Žalobní námitka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a porušení příslušných ustanovení správního řádu je proto nedůvodná. Žalovaný zohlednil všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo a vymezil konkrétní dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalobce pouze obecně namítal, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a neprovedl potřebné důkazy. Nicméně nad rámec uvedených zjištění netvrdil ani ve správním, ani v soudním řízení žádné okolnosti, které by měly být dále

zohledněny. Lze tedy uzavřít, že skutkový stav byl ohledně dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zjištěn dostatečně a v souladu se zákonem.

21. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání nedbalostního trestného činu. Podmínka pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tudíž byla splněna. Jádrem sporu je proto v posuzované věci otázka, zda bude mít napadené rozhodnutí nepřiměřené dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny podle § 56 odst. 2 věta *in fine*.
22. Přiměřeností zásahu do soukromého nebo rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29; ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60; nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (srov. např. rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. 50435/99, bod 39; ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, č. 55597/09, bod 70; ze dne 26. 4. 2007, *Konstantinov proti Nizozemsku*, č. 16351/03, bod 52; nebo rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58). Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud již ve své dřívější judikatuře, například v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39 (bod 26) uvedl, že „je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *in fine* vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ Neprodloužení zaměstnanecké karty má pak stejné účinky jako zrušení povolení k pobytu, tudíž je lze aplikovat i na tento případ. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není nutné výslovně hodnotit všechna uvedená kritéria, postačí zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 As 554/2018-31).
23. Co se týče námitky žalobce, že mu Okresní soud v Příbrami neuložil trest vyhoštění,

jelikož jej očividně trestní soud považoval za trest nepřiměřeně přísný, soud uvádí, že řízení v trestní věci žalobce a řízení o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty jsou dvě odlišná a oddělená řízení. Trestní soud sice neshledal důvody pro uložení trestu vyhoštění, a tedy zrušení již povoleného pobytu, automaticky to však neznamená, že zde jsou důvody pro prodloužení zaměstnanecké karty. Rozhodnutí trestního soudu je nicméně podkladem pro posouzení závažnosti spáchaného trestného činu.

24. V otázce posouzení přiměřenosti lze přisvědčit žalovanému, že žalobce s rodinou na území České republiky pobývají výrazně menší část svého života, s největší pravděpodobností nedošlo ke zpretrhání vazeb na Ukrajině a neexistuje v obecné rovině žádná vážnější překážka pro to, aby se opět integrovali v prostředí svého domovského státu. Vzhledem k věku a zdravotnímu stavu žalobce rovněž nelze předpokládat zásadní překážku návratu na Ukrajinu a začlenění se do ekonomického života. Tyto závěry ostatně žalobce nijak nevyvracel. V posuzovaném případě je však sporné posouzení závažnosti dotčeného veřejného zájmu (tedy závažnost spáchaného trestného činu).
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28 (bod 25), uvedl, že „[v]případě rozhodování podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen provést správní uvážení, a to nejen ohledně intenzity zásahu do života žadatele, ale i ohledně závažnosti jím spáchaného trestného činu z hlediska společenské nebezpečnosti. Namísto je v tomto ohledu zohlednit nejen to, zda se jedná o nedbalostní či úmyslný trestný čin, ale i zda se jedná o přečin či zločin, zda žadatel naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu, jaká je zákonná trestní sazba, či jaký druh trestu a v jaké výši byl uložen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39).“ Tento výklad poskytl Nejvyšší správní soud sice v případě pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny, soud však nemá důvod se od tohoto výkladu odchylovat ani v případě zaměstnanecké karty.
26. Žalobce spáchal trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti, za který byl odsouzen k peněžitému trestu a zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce peněžitý trest uhradil, tudíž v této části došlo k zahrazení odsouzení ze zákona [srov. § 69 odst. 3 trestního zákoníku]. Trest zákazu řízení motorových vozidel byl již z větší části vykonán, po vykonání se bude na žalobce hledět jako by nebyl odsouzen [srov. § 74 odst. 2 trestního zákoníku]. Soud nikterak nesnižuje závažnost trestního jednání, nicméně je nutné zhodnotit závažnost tohoto trestného činu v kontextu zájmů chráněných trestním zákoníkem. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového nedbalostního trestného činu je nutno hodnotit jako spíše nízkou. Žalobce nezpůsobil těžké ublížení na zdraví, nenaplnil svým jednáním ani kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu § 148 trestního zákoníku, jedná se navíc o nedbalostní trestný čin. Spíše nízkou společenskou nebezpečnost odráží rovněž výše zákonné trestní sazby v případě tohoto trestného činu (trest odnětí svobody až na jeden rok nebo zákaz činnosti). Druh a výše trestu uloženého žalobci (peněžitý trest a zákaz činnosti) pak svědčí o minimální společenské nebezpečnosti (škodlivosti) jednání žalobce s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, které trestní soud při svém rozhodování zohlednil.
27. Nelze tudíž naprosto souhlasit se žalovaným, že spáchaný trestný čin je natolik závažný, že zásah do práva na soukromý a rodinný život je přiměřený. Žalovaný nesprávně zhodnotil celkovou povahu odsouzení trestním soudem, tedy nejen fakt spáchaní trestného činu (přečinu), ale též trestněprávní reakci na něj, tzv. volbu druhu a výše sankce, její výkon a další okolnosti nastalé po spáchaní (zde zejména odškodnění poškozeného). Jednalo se

o ojedinělé selhání, žalobce přijal veškerou zodpovědnost a důsledky protiprávního jednání. Žalobce se zjevně ani nevyhýbal trestu a postavil se k celé věci čelem, což mu lze přičíst k dobru. V průběhu výkonu trestu zákazu činnosti se nedopustil jiné trestné činnosti ani nebyl projednáván za přestupek. Soud má proto za to, že žalobce nezaložil obavu, že by jeho pobyt představoval aktuální hrozbu pro zachování veřejného pořádku. Oproti tomu zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny soud hodnotí jako natolik intenzivní, že převáží nad veřejným zájmem na ukončení, resp. neprodloužení žalobcova pobytového oprávnění.

28. Žalovaný tak sice vyšel z dostatečně konkrétních skutkových okolností, zanalyzoval dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, avšak dospěl k nesprávnému závěru, že nedošlo k nepřiměřenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život. Žalobce sice nemá ústavně zaručené právo na pobyt na území České republiky. Odepřít udělení, resp. prodloužení pobytového oprávnění cizinci, který nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, je však podle zákona o pobytu cizinců možné pouze v případě, že je to přiměřené zejména s ohledem na jeho právo na soukromý a rodinný život. Z důvodu nízké společenské závažnosti spáchaného jednání však nelze dojít k závěru, že ochrana veřejného zájmu převažuje nad ochranou soukromých zájmů žalobce a jeho rodiny. Žaloba je tedy důvodná.
29. V replice žalobce uvedl, že mu vzniklo legitimní očekávání, že jeho zaměstnanecká karta bude prodloužena, jelikož žalovaný rozhodoval o udělení pobytových oprávnění manželky a dcery v době, kdy již byl pravomocný trestní příkaz, a přesto rozhodl o udělení pobytových oprávnění manželky a dcery na dobu delší, než byl původně udělený pobyt žalobce. Soud k tomu uvádí, že argumentaci posoudil jako nový žalobní bod, který však žalobce uplatnil po lhůtě a nelze k němu tedy přihlížet [§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.]. Nad rámec nutného odůvodnění soud uvádí, že žalovaný při posouzení žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny neposuzuje z moci úřední trvání podmínek uděleného pobytu, na který se osoby slučují. Žalobci tedy nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že i jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty bude vyhověno.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Vzhledem k výše uvedenému zrušil soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení zcela úspěšný, soud přiznal náhradu v celkové výši 17 600 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 13 600 Kč, které tvoří odměna za čtyři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky a účast na jednání před soudem v délce nepřesahující dvě hodiny podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a čtyř paušálních náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně žalobce neprokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a ani soudu tuto skutečnost z veřejně dostupných databází

(Administrativní registr ekonomických subjektů) nezjistil. Žalobci proto nenáleží náhrada této daně. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku [§ 54 odst. 7 s. ř. s.] k rukám jeho zástupkyně [§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.].

32. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zřetele, pro něž by jí bylo na místě přiznat náhradu nákladů řízení. Proto ani jí náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. února 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu